

Trang Thơ

Nguyễn Ngọc Trân (TĐ36/LĐ31/BĐQ)

Thư cho người yêu dấu

Cám ơn em những ngày anh về phép
Ta bên nhau với tất cả trái tim
Dù ngày mai anh lại tựa cánh chim
Bay đi mãi về phương trời xa thẳm.

Để mình em với cô đơn buồn thảm
Biết làm sao định mệnh đã an bài
Nước mắt nào ướt đầm lúc chia tay
Cho xao xuyến cho lòng ta tan nát.

Ta bên nhau thời gian sao quá ngắn!
Chưa cùng nhau tâm sự trọn niềm vui
Để rồi mai ta lại cách xa rồi
Cho thương nhớ vẫn theo nhau mãi mãi!

Anh giờ đây cô đơn ngoài biên ải
Ngắm mây trời anh lại nhớ về em
Lòng vẫn vương bao kỷ niệm êm đềm
Và thầm ước một ngày tàn binh lửa.

Đời chinh nhân nên anh nào dám hứa
Chuyện tử sinh ly biệt thật vô thường
Nên em ơi thôi nhớ nhé đừng buồn
Gắng vui sống đợi ngày mai tái ngộ.

Ngọc Trân

Đón xuân ..Nhớ xuân

Xuân về cũng thấy lòng nôn nao,
Nhớ xuân xưa với nhành mai đào,
Rộn rã phố phường chờ đón tết,
Nô nức chợ hoa muôn sắc màu.
Bao mùa xuân đến mình lớn dần,
Ba lô tay súng đón mừng xuân,
Rừng đêm trừ tịch mơ hoa pháo,
Ngắm hỏa châu mừng tết đến gần.
Rồi những mùa xuân qua rất nhanh,
Quê hương bỏ lại mộng không thành!
Những mùa xuân đến trên xứ lạ.
Ta lại thấy buồn cứ vây quanh!
Hộp quỹ thời gian sắp cạn rồi!
Đón xuân vừa đến chẳng thấy vui?
Ngoài sân tuyết phủ tràn khắp lối!
Trong nhà nhang khói lạnh lòng thôi!

Ngọc Trân

Tháng Ba và nỗi nhớ

Tháng Ba năm trước ta vẫn nhớ
Cuộc chiến hào hùng của quân ta
Chống bọn cộng quân trong gian khổ
Tiếp tế đầu ào ạt như xưa.
Đụng trận quân ta xin yểm trợ
Pháo binh ba trái bắn rồi ngưng
Gọi máy xin thêm bạn buồn bã
Ba quả thôi bắn để cầm chừng.
Đạn ở trong kho đã chẳng còn!
Đồng minh chơi xấu viện trợ ngưng
Ta như võ sĩ tay bị trói
Trong lúc địch quân pháo chẳng ngừng.
Tháng Ba gây súng tan đơn vị
Đạn dược không còn đánh tan hoang
Tan nát từng đoàn quân bách chiến
Giữ nước không thành hận miên man.
Tháng Ba lại về mang nỗi nhớ
Bạn bè nằm xuống một niềm đau
Riêng ta vẫn mãi thân biệt xứ
Tháng Ba sao bỗng thấy nghẹn ngào!

Ngọc Trân

